

Moment del dinar.

dins de l'autobús, comentant com ens havia anat el sopar, etc.; vam arribar a València i quan ja començàvem a cansar-nos ja estàvem a Algemesí, que és on està la discoteca.

Una explanada molt gran per aparcar els autobusos (més joves de comiat, igual n'hi havia 15 que 20) i una altra explanada també immensa amb molt cotxes.

Vam tindre que "sobornar" al xofer amb 5.000 pessetes més per a que es quedara fins les 7 del matí (vaja tio negociant i caradura). Ens vam agrupar tots per entrar, ja que un guàrdia de seguretat donava pas poc a poc. Mentre esperàvem hi havia música, un xic a una tarima ballant i una xica a una altra, per cert vaja cossets!!!, i a una altra banda tres xics més ballant i fent numerets, que a Pau i a mi no ens hagués importat gens pujar a ballar amb ells.

Un cop dins, els van regalar a Ana i a Sergio unes botelles de cava i ens vam quedar ballant a la pista de maquineta, però gent per ací, gent per allà, no es podia ni ballar i vam decidir pujar dalt i estar un poc més amplex.

Sabia que la discoteca era molt gran i que hi havien dues pistes més a part de la que estàvem. Donant l'avís al personal de que marxava i que no es moguessin; Sebastià i jo ens vam anar a conèixer el que ens faltava de la disco. Ben agarradets de la mà per no perdre'ns anàvem amunt i avall.

Vam fer un cubatilla a la pista de la música anys 80 estrangera, també gran però no tant i vam seguir amb el nostre "tour". Ens quedava una altra pista i no la trobàvem, molt amablement un xic em va indicar on la podí-

em trobar. Quin esglai!!! va ser girar una barra, creuar unes cortines amples i de plàstic molt dur i trobar-nos amb una pista immensa plena de gent, gent i més gent ballant i cantant. Sebastià m'apretava la mà i cabotejava volent dir, quina passada!!!. Si no ho veig, no ho crec!!! Una pista súper-il·luminada i amb música espanyola. La vam creuar com vam poder i vam eixir a una terrassa.

De tant en tant anàvem trobant gent que venia amb nosaltres, que, ballant a la pista que més li agradava, s'ho passava de perles.

Ens vam quedar un ratet mirant com la gent ballava. Fora al descobert hi havia uns pontets amb aigua, unes fontetes, una piscineta, uns para-sols d'espart, unes tauletes de fusta, dos bastides súper altes de ferro il·luminades amb llum fluorescent, també amb tauletes però feia massa fred per a estar allí dalt talats.

Al ratet vam vore a Brigi i a Pau, vam tornar amb elles a la pista on estàvem. Van creuar la pista de música espanyola i en aquells moments estaven desfilant, d'una manera molt sensual, per damunt d'una passarel·la amb la peça precisa de roba, els tres "templaos" que estaven fora ballant a l'entrada. No em vaig quedar fins al final de l'espectacle però quasi l'imagino.

Com podeu comprovar no em vaig deixar res per veure, per cert, tot per a poder-ho contar millor.

Ballant a la nostra pista vam conèixer uns xics de Lliria, que també anaven de comiat, tots molt simpàtics i amb moltes ganes de festa.

Ana i Sergio eren feliços de vore què bé ens ho passàvem tots i que havia valgut la pena fer tots els quilòmetres que vam fer fins arribar a "BANANAS".

Com el bo dure poc, les 7 es van presentar molt més abans del que nosaltres pensàvem, aleshores la tartaneta marxava cap a casa.

De volta uns dormien, uns altres encara tenien ganes de festa, altres comentaven com havien passat la nit i un cop a Castelló la major part del grup encara ens vam asomar a "KAL-KAT" per fer l'última.

Només em queda donar les gràcies a esta parella, tan especial i tan volguda, per contar amb mi en aquests moments, desitjar-los, el millor i tota la felicitat possible dins d'esta nova vida que comença per a ells.

Enhorabona!!!

P.D.: Recordeu: "Novia ploguda, novia volguda"

